

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תה"ס 29906-02-17

תאריך: 6.4.17

1

מספר בקשה: 3

בפני כב' השופטת שפורה גליק

י.ק.מ

ע"י ב"כ עו"ד אבנר זינגר

המבקשת:

(הנתבעת)

נגד

ד.פ.

ע"י ב"כ עו"ד מיכאל טאוסג

המשיב:

(התובע)

2

פסק דין

3

4

ההליך

5

1. בפני הכרעה בבקשתה של הנתבעת (להלן: "המבקשת") לסלק את תביעתו של התובע (להלן: "המשיב") על הסף.

6

7

2. הבקשה הוגשה ביום 21/03/17 והתגובה לבקשה הוגשה ביום 29/03/17.

8

3. התקיים לפני דיון במעמד הצדדים ביום 4.4.17 בו השלימו הצדדים את טיעוניהם ומשכך ניתן פסק דיני.

9

10

11

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תה"ס 29906-02-17

תאריך: 6.4.17

1

2

הרקע

3

4 המבקשת ובעלה לשעבר מ.מ. ז"ל (להלן: "המנוח") חתמו על הסכם גירושין ביום 13.11.13 .4
5 (להלן: "הסכם הגירושין"). הסכם הגירושין קיבל תוקף של פסק דין ביום 20.11.03 (להלן:
6 "פסק הדין"). המנוח והמבקשת התגרשו זמ"ז ביום 7.12.03.

6

7 לאחר שהמנוח נפרד מהמבקשת, עברה הגב' א.פ. ז"ל (להלן: "המנוחה") להתגורר עם .5
8 המנוח ולמעשה שימשה כבת זוגו של המנוח. המשיב הוא אחיה של המנוחה. המשיב הוא
9 אף יורשה של המנוחה וזאת בהתאם לפסק הדין שניתן ביום 22.10.16 (ת"ע 33124-09-16).

9

10 המנוח נפטר ביום 15.11.08 וע"פ פסק הדין שניתן על ידי ביום 4.7.10 בת"ע 103680-09 .6
11 יורשותיו של המנוח הן המנוחה ואחותו של המנוח הגב' ד.י. בתביעתו טוען התובע כי
12 לכאורה היא בנעליה של אחותו המנוחה, אשר לכאורה זכאית הייתה לתבוע את הזכויות
13 שהגיעו לה כיוורשת המנוח.

13

14 המשיב הגיש תביעה לביטול פסק הדין וזאת לאור טענותיו בדבר פגמים בכריתת הסכם .7
15 הגירושין.

15

תמצית טענות הצדדים:

16

17 בבקשה שלפני טוענת המבקשת (הנתבעת) כי דין התביעה להזדחות על הסף בעיקר משלושה .8
18 טעמים:

18

19 הטעם האחד – לטענת המבקשת עילת התביעה התיישנה בחלוף 7 שנים ממועד הגירושין
20 (7.12.03) ועל כך היא התיישנה ביום 6.12.10. המשיב הגיש את התביעה רק ביום 14.2.17 –
21 המדובר בהתיישנות וכן בשיהוי כבד.

21

22 הטעם השני – מניעות (ויתור) – הימנעותו של המנוח מלהגיש תביעה לביטול פסק הדין
23 במשך תקופה של שנים ארוכות מלמדת כי המנוח סבר כי אין לו זכויות ביחס לרכוש
24 המבקשת שכן רכושה של המבקשת מקורו בירושה ומתנות מאת אביה המנוח ואין מדובר
בנכסים שנצטברו כתוצאה מ"מאמץ משותף" שלה ושל המנוח.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תה"ס 29906-02-17

תאריך: 6.4.17

- 1 הטעם השלישי – המדיניות המשפטית הרצויה מחייבת שלא ניתן יהיה לאפשר למשיב
2 שאינו יורשו של המנוח אלא יורש של היורשת של המנוח – היינו יורש בגלגול שלישי להגיש
3 תובענה זו. המשיב לא הכיר את המנוח והמבקשת בתקופת חייהם המשותפים ואין לו שום
4 ידיעה אישית על מערכת היחסים שנתקיימה ביניהם.
- 5 9. מנגד טען המשיב כי משנפטר המנוח בנובמבר 2008 הרי שההתיישנות מתחילה להימנות רק
6 בנובמבר 2010 (וזאת לאור העובדה כי המנוח היה חסוי). טענה נוספת שהייתה בפי
7 המשיב הייתה כי המשיב יודע את העובדות שכן המנוח היה בן זוגה של אחותו במשך שנים
8 רבות וכי שמע מפיו של המנוח את כל הנטען בכתב תביעה זה.
- 9 10. בתביעה טען המשיב כי לאור הלכת השיתוף זכאי המנוח למחצית מהנכסים שהיו ביום
10 בבעלותה של המבקשת מיום נישואיה למנוח (17.8.68) ועד ליום פטירתו של המנוח
11 (15.11.08) וכי המנוח לא היה כשיר קוגניטיבית לחתום על הסכם הגירושין וכי יש לבטל
12 הסכם זה.
- 13 דיון
- 14 הדין החל
- 15 11. הפסיקה הכירה בזכות של יורש של מנוח לתבוע את בן זוגו של המנוח בגין הלכת שיתוף
16 הנכסים. ראשיתה של הפסיקה בנושא זה בהלכת כבשני בע"א 388/76 כבשני ואח' נ' מנהל
17 מס שבח פ"ד ל"א (3) 253 בה נקבע כי אי עמידה של בן זוג במשך תקופה ארוכה על שיכלול
18 הזכויות שהתגבשו מכוח חזקת השיתוף ע"י רישומן עולה כדי ויתור על זכויות אלה, ובן
19 הזוג שויתר כאמור על זכויותיו, לא יוכל לחזור ולטעון להן כאשר הדבר נוח לו ומתיישב עם
20 האינטרסים הכלכליים שלו בזמן נתון. הלכה זו חזרה ונשנתה גם בע"א 288/85 רוזנברג נ'
21 מנהל מס שבח, פ"ד מ"א (3) 556.
- 22 12. ההלכה שהתפתחה לאחר מכן היא בע"א 177/87 וינפלד נ' מנהל מס שבח פ"ד מ"ד (4) 607,
23 בה פנו יורשי מנוחה לתיקון צו ירושה ורישומים על פיו 12 שנה אחרי הוצאת צו ירושה,
24 וזאת בהסתמך על זכויות המנוחה מכוח חזקת השיתוף. ביהמ"ש, במקרה זה, סטה מן
25 ההלכות הקודמות וקבע בין היתר כדלקמן:
- 26 "סבורני כי הגיעה השעה לבחון מחדש את הלכת ע"א 388/76 ותוצאותיה.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תה"ס 29906-02-17

תאריך: 6.4.17

1 דעתי היא כי יש לאפשר לבן הזוג לטעון ולהוכיח קיומו של שיתוף בנכסים, אף
2 אם הוא עושה כן בפעם הראשונה שנים רבות לאחר שנוצר השיתוף. בנסיבות
3 אלה, אין לומר שהוא ויתר על זכויותיו מכוח חזקת השיתוף, למרות שלא טען להן
4 בהזדמנויות קודמות.

5...סיכומה של נקודה זו, אין לחסום את בן הזוג אשר טוען להתקיימותן של
6 נסיבות המצביעות על היווצרות שיתוף בנכסים מכוח החזקה שבדין, תוך העלאת
7 טענה של ויתור כביכול, אף אם חלפה תקופת מה מאז היווצרות השיתוף....".

8 המשך התפתחותה של ההלכה המשפטית היה בהלכת יהלום ע"א 5774/94 יהלום נ' מס 13.
9 שבח פ"ד מ"ח(3) 372, בפסק דין זה עמדה לדיון הסוגיה, האם זכאים יורשיו של בן זוג
10 שהלך לעולמו לתבוע הכרה בזכויותיו על פי חזקת השיתוף בנכסים בין בני זוג.

11 בבית המשפט המחוזי נדחתה התביעה כיוון שנקבע שהזכות למימוש חזקת השיתוף נתונה
12 לבן הזוג בלבד, ועל כן אין לאפשר ליורשיו להעלותה במקומו. וכן נטען שהמדובר ביכולת
13 אישית פרסונאלית השמורה רק לבן זוג כנגד בן זוגו ולא בזכות חפצית, היכולה להיתבע גם
14 ע"י מי שבא במקום אחד מבני הזוג אם במקום שניהם.

15 בעליון נקבע בין היתר כדלקמן:

16 "...אקדים ואומר כבר עתה כי לגיştתי, כאשר הלך אחד מבני הזוג לעולמו, בלי
17 שעמד במועד כלשהו בחייו על זכותו על פי חזקת השיתוף בנכסים, ובלי שנתן
18 ביטוי לרצונו לממשם, וזאת על אף הזדמנות סבירה שהייתה לו לעשות כן, כי אז
19 יש לראותו כמוותר על זכותו לבקש להחיל עליו את חזקת השיתוף, להכיר
20 פורמלית בזכויות על פיה, על כל המשתמע מכך. מסקנתי זו מעוגנת באופייה
21 ובטיבה של חזקת השיתוף, במהות הרעיון וההצדקה המונחים ביסודה באופן שבו
22 התפתחו ונחתמו הקיפה וגבולותיה ובשיקולי מדיניות משפטית ראויה.

23 ובהמשך פסק הדין (בעמוד 380) נקבע:

24 "... לא מקובלת עלי בכל הכבוד קביעתו הגורפת של השופט המלומד בפסק הדין
25 נשוא ע"א 5774/91, כי הזכות לתבוע הכרה בשיתוף בנכסים הינה זכות אישית
26 פרסונאלית. על פי גישה זו, בכל מקרה שבו הלך בן הזוג התובע לבית עולמו,

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תה"ס 29906-02-17

תאריך: 6.4.17

1 נסתם הגולל על האפשרות להכיר בזכויותיו על פי הלכת השיתוף בנכסים. עמדה
2 זו לגישתי, אינה מתיישבת עם ההיגיון המונח ביסוד הלכת השיתוף בנכסים,
3 והיא עלולה להביא לתוצאות קשות ובלתי צודקות, באותם המקרים שבהם לא
4 היתה לבן הזוג הזדמנות סבירה לעמוד על זכויותיו.

5 לא זאת אף זאת, גישה זו אינה עולה בקנה אחד עם שורת פסקי דין שיצאו
6 מלפנינו בעבר, ואשר בהם אפשרנו ליורשיו של בן זוג שהלך לעולמו לתבוע בשמו
7 הכרה בזכויותיו בנכסים שהיו לכאורה בבעלותו הבלעדית של בן הזוג האחר (ראה
8 למשל: ע"א 152/80, ע"א 92/89 עובדיה נ' סיבחי ואח').

9 עמדתי היא אפוא כי אין מניעה עקרונית כוללת כזו העולה מסיווג הזכות
10 כפרסונאלית גרידא שיש בה כדי לשלול מיורשיו של בן הזוג שנפטר, בכל
11 המקרים ובכל הנסיבות, את האפשרות לבוא בנעליו של המנוח, ולתבוע הכרה
12 בזכויותיו מכוח הלכת השיתוף. מניעה כזו עשויה לקום מטעם אחר וזאת מקום
13 שיש לראות את בן הזוג שנפטר כמוותר על זכותו לתבוע להפעיל החזקה ולהכיר
14 בזכויותיו, ועל כך ארחיב הדיבור בהמשך....

15 ועוד בהמשך :

16 ...במישור העקרוני אפוא, זכויותיו של בן הזוג, שהלכת השיתוף נותנת להן ביטוי
17 פורמאלי, קיימות ושייכות לו כבר מלכתחילה, מכוח ההסכמה המיוחדת לו ולבן
18 זוגו, זכויות אלה, כמו כל זכות אחרת שיש בידו, רשאי הוא להנחיל ליורשיו, אלה
19 מצידם זכאים בהיעדר מניעה אחרת, לפנות לביהמ"ש ולבקש הכרה פורמאלית
20 בזכויות שירשו מתוך עזבון המנוח".

21
22 ובהמשך מסייג פסק הדין וקובע ש"אם הייתה לו לבן הזוג הזדמנות סבירה לפעול למימוש
23 השיתוף הנטען בנכסים והוא לא עשה כן, כי אז יש לראותו כאילו בחר לוותר על זכותו"
24 (בעמוד 382).

25 ובעמוד 383 לפסק הדין נקבע:

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תה"ס 29906-02-17

תאריך: 6.4.17

1 "מתי יש לייחס לו לבן הזוג ויתור כאמור? ביסודו של הויתור מונחת יכולת
2 הבחירה – הבחירה בין הפעלת הזכות ומימושה לבין ויתור עליה, אשר על כן,
3 לענייננו נראה את בן הזוג כמוותר על זכותו רק כאשר הייתה לו הזדמנות סבירה
4 לטעון לקיומו של השיתוף בנכסים והוא נמנע מלעשות כן. היינו, מקום שעמדה לו
5 אפשרות הבחירה, והוא בחר שלא לממש את זכותו. כפועל יוצא מכך, מובן כי לא
6 יוכלו גם יורשיו לטעון לתחילתה של חזקת השיתוף שהרי מכוח ויתורו מנועים
7 הם מלעשות כן".

8

9 14. ההלכות שלעיל חזרו ואושרו גם מאוחר יותר, ראה [ע"א 4696/90 פישלר נ' שיין](#) (פורסם
10 במאגר "נבו") שם נקבע בין היתר:

11 "באותו עניין... (עניין יהלום - ש.ג.) פסקנו כי אין מניעה עקרונית השוללת
12 מיורשי בן זוג שנפטר את האפשרות לבוא בנעליו של המנוח ולתבוע הכרה בזכות
13 מכוח חזקת השיתוף. אולם, מניעה כזו עשויה לקום כאשר יש לראות את בן הזוג
14 שנפטר כמוותר על זכותו לתבוע הכרה בזכויות אלו".

15 15. ר' בעניין זה גם פסק דיני תמ"ש (ת"א) 57051/08 [א.ד. נ' י.ג.](#) (פורסם בנבו)
16 (28.12.09).

17 **מן הדין לנדון**

18 16. בדיקת הכללים המשפטיים כפי שהובאו לעיל ויישומם במקרה הנדון בפני, מצביעים על כך
19 שהמקרה שלפני חורג מהתווית הפסיקה. בעוד שהפסיקה המובאת לעיל תחמה את גבולות
20 ההלכה על יורשי בן זוג, הנה במקרה שלפני, הפעלתה של התביעה על פי חזקת השיתוף
21 נעשתה ע"י יורשו של יורש ונראה כי קשר זה רחוק מדי. מצאתי לנכון בהקשר זה להביא
22 דברים היפים לענייננו מתוך הלכת יהלום - [ע"א 5774/91](#) (שם):

23 "...מתן אפשרות ליורשים להעלות טענות בעניין השיתוף בשלב כה מאוחר, יש בו
24 כפי שאבהיר מיד, משום הרחבה יתירה של ויינפלד, הרחבה שעלולה לגרום
25 לתקלה ציבורית ושאינה רצויה מבחינת שיקולי מדיניות משפטית ראויה.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תה"ס 29906-02-17

תאריך: 6.4.17

- 1 ...גם במקרה דנן מוטל עלינו לתחום התחומים ולהכריע עד כמה יש להרחיב
2 גבולותיה של ההלכה הקיימת, היא הלכת ויינפלד.
- 3 "הנקודה הגיאומטרית" הראויה היא כאמור, אותו מצב שבו הלך בן הזוג לעולמו,
4 לאחר שניתנה לו הזדמנות סבירה להעלות את טענת השיתוף בנכסים והוא בחר
5 שלא לעשות כן, במקרה כזה כפי שכבר הבהרתי, ניטה לייחס לו ויתור על זכותו
6 לטעון כי הבעלות הפורמאלית שהייתה כולה בידי בן הזוג האחר, אינה משקפת
7 את מצב הדברים כהווייתו.
- 8 ...דומה כי תחימת גבולותיה של ההלכה לשעת מותו של בן הזוג, מקום שהייתה
9 לו קודם לכן הזדמנות סבירה להעלות את הטענה והוא לא עשה כן, היא "הנקודה
10 הגיאומטרית" כלשונו של השופט ברק, הראויה והצודקת בעניין זה..." (עמוד
11 386).
- 12 17. אין ספק שתחימת גבולותיה של ההלכה המשפטית עד כדי כך נראית להיות רחוקה
13 מאוד ובלתי ריאלית, ואולי גם לא בכדי, לא הצליח המשיב להצביע על מקרה דומה
14 בפסיקה.
- 15 18. כפי שהראיתי לעיל, בניתוח הפסיקה גם הזכות לתבוע את הפעלתה של חזקת
16 השיתוף כפופה לכללי ההתיישנות שבדין. כידוע, קובעת הוראת [סעיף 6 לחוק](#)
17 [ההתיישנות](#) – תשי"ח 1958, כי "תקופת ההתיישנות מתחילה ביום שבו נולדה
18 עילת התובענה" והיום שבו נולדה עילת התובענה היא היום שבו פקעו הנישואין,
19 כלומר ביום 7.12.03. "המועד הקריטי" לגיבוש הלכת השיתוף בנכסים, הינו בדרך
20 כלל פקיעת הנישואין הכולל גם מקרה מות. וראה בעניין זה הלכת שלם [רע"א](#)
21 [8791/00 אניטה שלם נ' טווינקו בע"מ](#) (2001) (לא פורסם, פורסם במאגר "נבו") או
22 כפי שנקבע שם:
- 23 "... על פי גישת הביניים, מועד התגבשותו של השיתוף אינו אחיד. גישת הביניים
24 מבחינה בין שני מועדים שונים, המועד האחד הוא המועד בו מתמלאים התנאים
25 של הלכת השיתוף...
- 26 ...המועד השני הוא "מועד קריטי" בחיי הנישואין, כגון מות אחד
27 הצדדים או המועד בו חיי הנישואין עומד בפני סכנה משמעותית

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תה"ס 29906-02-17

תאריך: 6.4.17

- 1 להמשכם התקין בשל משבר חמור בין בני הזוג... על פי גישת הביניים,
2 השיתוף בכלל הזכויות והחובות (למעט הנכסים המשפחתיים) הוא
3 בבחינת שיתוף קנייני דחוי המתגבש רק ב"מועד קריטי", אין בו הקנייה
4 מיידית של זכויות בן הזוג האחד לבן הזוג האחר. הלכת השיתוף על פי
5 גישת הביניים אינה משמיעה שיתוף מידי ומלא ספציפי ביחס לכל נכס
6 ונכס במהלך היומיומי של חיי נישואין, היא אף לא משמיעה ניהול
7 משותף ברמה היומיומית של נכסי הרכוש המשותף. ב"מועד הקריטי"
8 מתגבש השיתוף בכלל הזכויות והחובות, הוא מזכה כל אחד מבני הזוג
9 במחצית מהזכויות שתחת השיתוף לאחר פירעון החובות. השיתוף הוא
10 ביחס למסת הנכסים כולה..."
- 11 19. המסקנה המתבקשת אפוא: התביעה התיישנה עקב חלוף למעלה מ- 13 שנים מאז
12 גירושיהם של המנוח והמבקשת.
- 13 20. תמיכה נוספת למסקנתי אני מוצאת באמור בסעיף 5 בתגובת המשיב שם המבקש טוען כי
14 המנוח דיבר איתו בשעתו ואף סיפר לו כי אינו מרוצה מהסכם הגירושין עליו חתם עם
15 המבקשת. אם אלה פני הדברים ניתן להסיק שהמנוח ויתר על זכות התביעה לתבוע את
16 ביטול ההסכם חרף העובדה שלכאורה לא היה מרוצה ממנו.
- 17 21. אין כל הסבר בכתב התביעה מדוע אחותו המנוחה של המשיב לא תבעה בחייה את ביטול
18 ההסכם. מן האמור לעיל משתמע שהיה ויתור ברור הן מצדו של המנוח ובן מצדה של
19 המנוחה ולפיכך לא עבר בירושה כל מאום למנוחה וממילא אל המשיב שבפני.
- 20 לאור האמור בתגובת המשיב, נראה כי גם המנוחה ויתרה על זכות תביעתה (אם בכלל
21 הייתה לה כזו) שכן לא תבעה מאום לאחר מות של המנוח למרות שהייתה מודעת להסכם
22 הגירושין.
- 23 22. יישום נכון של ההלכות המשפטיות אותן סקרתי בראש הפרק העוסק בדין החל במשמעות
24 של הלכת יהלום (ע"א 5774/94 (שם)) מביאני למסקנה כי יש לראות את המנוח ואת
25 המנוחה כמי שוויתרו על זכות תביעתם: שכן לשניהם הייתה נתונה "יכולת הבחירה" ואף
26 הייתה להם "הזדמנות סבירה" והם נמנעו מלתבוע ובחרו שלא לממש את זכותם. ולפיכך
27 ובלשון הלכת יהלום כפועל יוצא מכך, מובן כי לא יוכל גם היורש השלישי (התובע - המשיב)
28 לטעון לתחולתה של חזקת השיתוף, שהרי מכוח הויתור האמור – הוא מנוע מלעשות כן.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תה"ס 29906-02-17

תאריך: 6.4.17

23. גם מטעמי מדיניות שיפוטית נאותה נראה כי "מתחת" גבולות התיישנות בצורה בלתי סבירה היא לא רצויה, ולהלן אביא מתוך הלכת יהלום (שם) דברים, היפים גם לענייננו:
- "...שנית וזה העיקר בעיני... אם לא נראה את בן הזוג כמוותר על זכותו לטעון לשיתוף בנכסים, מקום לא עורר אותה עד ליום מותו, הרי שלא נוכל לעצור את מעבר הזכות גם הלאה, והיא תהיה שמורה לא רק לילדיו אלא גם לנכדיו, לניניו ואין לדבר סוף. ביהמ"ש ימצא עצמו במצב אבסורדי ובלתי אפשרי, שבו יידרש להכריע מה טיבן ואופיין של מערכות יחסים שהתקיימו, חמישים, שמונים ואף מאה שנים קודם לכן. ודוק: כבר במקרה דנן, מדובר במערכות יחסים שתחילתן בראשית המאה, פקיעתן במותו של אחד מבני הזוג, למעלה מעשרים שנה לפני שהעניין הובא לפני ביהמ"ש. אין כל טעם להרחיב את תחולתה של הלכת השיתוף ובכך לסטות מן העקרונות הכלליים, שעל פי הם זכותו של אדם לעמוד על זכויותיו הינה מוגבלת בזמן...".
24. אינני יכולה להתעלם מ"זעקת ההגינות" (ע"א 986/93 יעקב קלמר נ' מאיר גיא נ (1) (185) העומדת לצידה של המבקשת. המבקשת הסתמכה פעלה וביצעה את כל התחייבותיה על פי פסק הדין במשך 13 שנים ויכול שמצבה ישתנה לרעה אם אדון בתביעה.
25. בעניין זה אציין כי המשיב לא טען בכתב תביעתו כי המבקשת לא פעלה לא פי פסק הדין. בנסיבות בהן המבקשת הסתמכה ופעלה וכלכלה את צעדיה בהתאם לפסק הדין הרי שקביעה אופרטיבית עתה המורה על ביטול ההסכם תביא לפגיעה משמעותית במבקשת עצמה. עוד יצוין כי פרק הזמן הממושך שחלף מאז שניתן פסק הדין פוגע בציפייה הלגיטימית של המבקשת שלא להיתבע ביחס להסכם הגירושין.
26. לא אוכל להתעלם גם מהשיהוי בהגשת התביעה, שיהוי של 13 שנים מאז 20.11.13 שהוא המועד שאושר ההסכם שבין המבקשת למנוח פוגע ביכולת המבקשת להתגונן מפני התביעה.
- טעמים כלליים - דחייה על הסף**
27. ההלכה המשפטית קבעה כי על ביהמ"ש להפעיל את שיקול דעתו באשר לסילוק על הסף ב"זהירות יתירה" (ראה ע"א 163/84 מ"י נ' חברת העובדים פ"ד ל"ח (1) ועוד נקבע כי סעד זה יינקט מבחינת המדיניות השיפוטית הראויה רק "בלית ברירה" (ראה ספרו של אורי גורן, "סוגיות בסדר דין אזרחי" הוצאת "סייגא" מהדורה 8, עמוד 159).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תה"ס 29906-02-17

תאריך: 6.4.17

- 1 לא נעלמה מעיני גם ההלכה המשפטית הקובעת כי די בכך שקיימת אפשרות אפילו קלושה
2 שעל פי העובדות הנטענות בתביעה והיוצרות את עילת התביעה, יזכה התובע בסעד שהוא
3 מבקש כדי שהתביעה לא תסולק על הסף. ראה [ע"א 35/83 חסון נ' פלדמן פ"ד ל"ז \(4\) 721](#).
- 4 .28 ואולם, ככל שהפכתי בדעתי, איני מוצאת אפשרות כי התובע יזכה בתביעתו על סמך
5 העובדות שנטענות בתביעתו, תביעתו התיישנה או נגועה בשיהוי כבד ולמעשה, גם לאור כל
6 האמור לעיל, אין עילה לתביעתו.
- 7
- 8 .29 בנסיבות אלה, נראה כי צודקת המבקשת בבקשתה ודין התביעה להידחות על הסף.
- 9
- 10 **סיכום של דבר**
- 11 .30 אני נעתרת לבקשה ומורה על דחייתה של התביעה על הסף.
- 12 .31 המשיב – התובע, יישא בהוצאות המבקשת – הנתבעת, בסך 10,000 ₪ בצירוף מע"מ.
- 13 .32 המזכירות תשלח פסק דיני לבי"כ הצדדים.
- 14 .33 ניתן לפרסום בהשמטת שמות הצדדים.
- 15 .34 תואיל המזכירות לסגור את התיק.
- 16
- 17
- 18
- 19 ניתן היום, י' ניסן תשע"ז, 06 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.
- 20

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תה"ס 29906-02-17

תאריך: 6.4.17

שפחה גליק

שפחה גליק, שופטת

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8

הלהיזם סגורות